

Títol: Solitud

Autora: Aurèlia Llach Cruz

T'estic contemplant, mama, i els pensaments se m'envolen. Enyoro els dies daurats, plens de vida i d'entusiasme que tenies per totes les coses menudes que omplien la teva vida.

Ja fa sis anys que l'embòlia et va deixar abatuda i sense poder caminar, però malgrat això, sortint de la clínica passejaves recolzada, feies gimnàs, ganxet, i així les mans no quedaven tan inútils, cantàvem, et distreies i tot et semblava bé i important, doncs així de forta era la teva voluntat.

Però ara ja fa dos anys que no vius tant intensament, t'has quedat pansideta i distreta, la teva mirada fixa, mira i no veu res, en el teu pensament tens algú que et molesta, estàs inquieta, neguitosa, veus coses i persones que no hi són i pateixes per uns nens perquè no es facin mal. Miro la teva figureta encongida, arrugada, absent i dolorida i sento una punxada dins meu, ja que no sé alleujar-te aquest viure que no vius. Ja no em reconeixes, et faig nosa quan et rento o pentino, a la nit crides a la mare i jo vinc a veure't i em fas una rialleta i una abraçada forta, molt forta, llavors em sento recompensada, però de seguida fixes la mirada en alguna cosa imaginària i m'ignores. Sé que tu ja no ets tu, que estàs en un altre món i de puntetes t'agafes encara a aquesta existència, perquè encara no és la teva hora i m'agradaria que fos dolça i jo estar al teu costat.

Tens noranta-set anys. Cada nit t'encomano i m'acomiedo de tu per si vinc a veure't i ja has volat amb els teus i descansas en pau.